

KIS TRAP

RAB EGÉRKE. (Lásd az 52. lapon.)

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

o. már ezt csakugyan rosszul teszed, szólt Dezső őszintén. Ha nem tanulsz, hát tudatlan maradsz s ez neked magadnak lesz baj.

— Igen, de a néni boszankodik, mikor a tanító panasolja, hogy már megint nem tanultam meg a leczkémét.

— Azon nem csodálkozom, ha boszankodik. De ha csakugyan annyira nem szeret titeket, mint mondjátok, akkor alkalmasint nem sokat törődik vele, tanulsz-e vagy sem. Hanem azt már én is mondom, hogy rosszul teszed, ha nem tanulsz.

— Ugyan ugy-e? No lám! Látod. Emilke, ő már most is ellenünk beszél, már a néni pártján van. Tudtam én azt előre.

Emilke azonban nem hitte, hanem odasimult Dezsőhöz.

— Nem pártolsz te ellenünk, ugy-e nem? Hiszen azt mondtad, hogy szeretsz... lásd, mióta mamácska, a mi édes jó mamánk meghalt, azóta minket senki sem szeret...

— Ugyan, Emilkém, hogy mondhatasz ilyet! szólt Dezső. Hiszen atyátok szeret.

— Oh dehogy... hiszen ő hozta ide a nénit... azt mondta, az lesz a mamánk, de nekünk nem kell. Hát neked kellene valaki más az atyád helyett, a ki után annyira busultál? És ha az a valaki még nem is szeretne?

A kis fiu nem is tudta, milyen elevenére talált Dezsőnek, a ki oly gyöngéden szeretete atyját, hogy megborzadt, ha csak

gondolt is arra, hogy más valaki jöjjön a helyére. Megsajnálta Emilkét, Zoltánt s élénken mondá:

— Mi rokonok vagyunk, én szeretni foglak titeket és akármilyen történjék, én veletek leszek. Itt a kezem reá, meg szoktam tartani a szavamat.

Dezső igazi jószívből mondta és tette ezt s meg is volt győződve, hogy jól cselekszik. Ha itt lett volna mellette jó barátja, az okos, nyugodt Béla, az talán, mint otthon sokszor, most is figyelmeztette volna, hogy nem mindig jó az, amibe az ember úgy hirtelenében beleugrik, kivált ha valaki nem is tudja egészen világosan, hogy hát mikép is van a dolog igazán. Dezső azonban ilyesmire soha sem gondolt, hamar neki tüzesedett és most szinte büszkének érezte magát, hogy felesapott kis rokonai szövetségésének. Hiszen sokszor hallotta, olvasta ő azt, hogy a nemes, nagylelkű emberek a gyöngének, szenvedőnek pártjára állanak. Ő pedig nemesen akart cselekedni.

Egyelőre azonban nem igen vehették hasznát szövetségének, mert Dezső az utazás fáradalmaitól, a sokféle fölindulástól ki volt merülve s engedelmet kért, hogy korán lefekhessék.

— Azt okosan teszed, felelt Klára néni. Tivadar bácsi ugyis későn jön haza, nem várhatnád meg. Majd holnap megismerkedtek.

Dezső tehát lefeküdt és alig egy-két perc múlva már mélyen aludt. Föl sem ébredt késő reggelig.

Arra ébredt föl, hogy valaki benyitott a szobába és odalépett az ágyhoz. Dezső álmos fövel hamarjában alig tudta,

hol van és ki áll kán kidörzsölt ráismert Klára épen barátság

— Kedve tál; de ma eng hogy tegnap n ban. De mási hogy ott leh bácsi ezt megk

— Igen is felelt Dezső hi

— Remél vesződségem. Csak valahogy ragadjon rád.

Dezső tite bant, hogy az ő beszédet kell ugyan bizonyo fiukat, még esa san, már elő ne szeresse ő a néni szavain ismét:

— Te oko Azt hiszem, ve rátságban fogu

Az ilyen máskor valam adott volna. M felelet, hogy ig retetét megérd hogy szövetség Emilkével, most Klára nénit sz esett, mert ter szives volt; de

hol van és ki áll ott mellette; de lassacskán kidörzsölte szemeiből az álmod, és ráismert Klára néniére, ki komoly, de nem épen barátságatlan hangon szólalt meg:

— Kedves fiam, kissé sokáig aludtál; de ma engedtelek aludni, mert tudom, hogy tegnap nagyon elfáradtál az utazásban. De máskor idején kell fölkelned, hogy ott lehess a reggelinél. Tivadar bácsi ezt megkívánja.

— Igen is, majd fölkelek korábban, felelt Dezső hidegen.

— Remélem, nem is lesz veled annyi vesződésem, mint azzal a két fiuval. Csak valahogy az ő gonosz példájok ne ragadjon rád.

Dezső titokban nagy haragra lobbant, hogy az ő kedves kis rokonairól ily beszédet kell hallania. Most már csakugyan bizonyos, hogy ez a néni üldözi a fiukat, még csak nem is szól róluk nyájasan, már előre azt akarja, hogy Dezső ne szeresse őket. Nem felelt semmit a néni szavaira, a néni pedig így szólt ismét:

— Te okos, illedelmes fiúnak látszol. Azt hiszem, veled nem lesz bajom, jó barátságban fogunk élni.

Az ilyen barátságos szóra Dezső máskor valami kedves, nyájas választ adott volna. Most is már a nyelvén volt a felelet, hogy igyekezni fog a néni kezeletét megérdemelni; de eszébe jutott, hogy szövetséget kötött Zoltánnal és Emilkevel, most hát neki sem szabad többé Klára néni szeretni. Nagyon neheze esett, mert természeténél fogva nyájas, szives volt; de hát szavát adta, azt pedig

meg kell tartani. Megint nem felelt tehát semmit s újra a néni szólt:

— Öltözködjél gyorsan és jőjj reggelizni. Tivadar bácsi már elment, de máskor mindig együtt szoktunk reggelizni. A kávé az asztalon vár, siess, hogy ki ne hüljön.

Klára néni ezzel kiment. Dezső pedig fölkelte ugyan, de épen nem sietett az öltözködéssel. Hogy a kávéja kihül, azzal nem törődött, de mert a néni azt kívánta, hogy siessen, hát csak azért sem sietett. És ha Klára néni nem lesz megelégedve, annál jobb; legalább Zoltán és Emilke mindjárt látni fogják, hogy tartja szavát.

— Ők az én rokonaim, velök kell tartanom, szólt magában. Az a szegény sánta kis Emilke olyan kedves, bohó fiucska, hogy igazán szeretnem kell őt; Zoltán nem valami kedves ficzko, az igaz; ha rokonom nem volna, nem is sokat törödném vele; de így mégis csak az ő pártján kell lennem. Megmondtam neki, hogy nem pártolok át a nénihez, a ki bántja és üldözi őket.

Az igazat megvallva, Dezső arra is gondolt egy pillanatig, hogy ő voltaképen még nem tudja, mivel bántja Klára néni Zoltánt és Emilkét. Olyasmit is gondolt, hogy a két fiu nagyon szabadjára maradt, mikor mamájok meghalt s atyjok, nagyon sok levén a dolga, nem ügyelhetett rájuk. Mikor aztán a szigorú néni rendet csinált, ez persze nem tetszett a fiuknak. De ezeket a gondolatokat Dezső sietett kivenni a fejéből.

— Még csak az kellene, hogy magam előtt is mentessem a néni. Mondta

Zoltán és Emilke, hogy nem szereti őket... ők sem szeretik. Vigyáznom kell, hogy el ne csábitson engem kis rokonaimtól... mert ugyan szép dolog volna, ha Zoltán azt mondhatná, hogy nem álltam a szavamnak. Ezt pedig nekem soha sem mondták.

(Folytatása következik.)

RAB EGÉRKE.

(Képpel a czimlapon.)

NO most lesz a hadd el hadd...
Kis egér, megfogtalak!
Nem is fogsz már torkoskodni,
Innen nem fogsz kiosonni!

Hogy mozog a farkinczád!
Megláttad hé, a cziczát.
Hát kis tolvaj, ugy-é remegsz,
Hogy a cziczánk mindjárt megész!

Piczi fejed hogy forog,
Czirnosunk már rád morog...
Villog, csillog már a szeme...
Feléd nyulik már a körme...

Hanem — csitt egérke, csitt! —
Gondoltam én valamit:
Ha magadat megbecsülöd,
A halálod elkerülöd.

Fogva nem is tartalak,
Ki is szabadítalak,
Hanem aztán békén hagyjad,
A szalonnát, sajtot, fagygyat!

Ha még egyszer ott érlek,
Bizony meg nem kíméllek.
Nem kíméllek, nem sajnállak,
Oda adlak a cziczának.

MARISKA ÁLDOZATA.

— Beszélyke, két képpel. —

AGY volt a várakozás ott a kis hegyi faluban, a csinos, de egyszerű házban, melyben Mariska szülei laktak. Hogy is ne lett volna, mikor Mariskát, öt testvér közt a másodikat, most várták haza egy hosszú esztendei távollét után. Mert egy egész esztendeig oda volt Budapesten a gazdag nagynéninél s most azt sem tudták, csak látogatóba jön-e haza, vagy itthon marad megint végképen.

— Mariska? Ki az a Mariska? Én egy kicsit emlékszem, de már nem tudom... szólt a kis Etelka, aki alig volt negyedfél éves és persze egy év előtti dolgokra még alig emlékezett.

— No, én ugyancsak emlékszem, szólt Ödön. Elég bajom volt vele; mikor itthon volt, mindig azt kellett tennem, a mi neki tetszett.

— Az pedig nagyon jól volt ugy, mert akkor legalább nem tehetél afféle pajkos csinyeket, mint neked tetszett volna.

Ezt Ilonka mondta, a testvérek legidősebbike, ki már jóformán nagy leány számba ment és a beteges mamának segítségére volt a ház körül, a kicsinyeket pedig rendben tartotta. Gizike, ki csak egy évvel volt idősebb Ödönnél, mindjárt rá megszólalt:

— Már az igaz, hogy Ödönnel nem birunk, mióta Mariska nincs itthon. De hol is maradnak olyan sokáig? Már késő este van. Apácska azt mondta, hogy estére ha zaérnek. Csak nem történt valami bajuk?

Épen akk...
az udvaron.

— Itt va...
mindnyájan.

Szaladtak

semmi baj.
siessünk a me

Mariska
ölte a mam

Épen akkor kocsirobogás halatszott az udvaron.

— Itt vannak! Megjöttek! kiálták mindnyájan.

Szaladtak is mindnyájan a pitvarba

és csakugyan ott voltak már, az apa és Mariska, nagy bundákba burkolva, mert java téli idő járta. Az apa jókedvűen szólt a mamához:

— Megjöttünk, kedvesem, nincs

... KOC SIT PILLANTOTTAK MEG. (Lásd az 55. lapon.)

semmi baj. De egy kicsit megfáztunk, siessünk a meleg szobába.

Mariska azonban előbb még megölelte a mamát, aztán sorra a testvéreit is,

még a cselédeknek is szívesen köszönt. Mindnyájan kíváncsian bámultak rá és fűrkésztek, mint valami csodalényt. Az öreg szakácsné oda is sugott a másik cselédnek:

— Hogy megváltozott a kisasszony! Alig lehet ráismerni. Egészen nagyra nőtt. . . és milyen nagyuri a járása. tekintete! Látszik, hogy oda volt a nagy városban.

Mariska ezalatt szüleivel bement a szobába, míg a cseléd behordta a podgyászt a kocsiról. Gizike és Ödön még kint voltak.

— Nézd csak. Odön, szólt Gizike, mekkora nagy ládákat, katulyákat hozott Mariska! Valjon mi lehet bennök?

— Nem tudom, bizonyosan sok czifra ruha, mert nagy uri kisasszony lett belőle ott a nagy városban.

— Az ám! Mikor tavaly elment, minden holmija belefért egyetlen egy kis ládácskába. Azt már vissza sem hozta.

Nem tudom, igazok volt-e, mikor azt mondták, hogy Mariskából nagyuri kisasszony lett, de az már csakugyan igaz volt, hogy mikor Mariska több mint egy évvel ezelőtt elutazott, akkor nem volt olyan nagy ládája. Ödön és Gizike jól emlékeztek még arra a napra. Hogy is ne emlékeztek volna, mikor éppen Karácsony estéjén történt a dolog s úgy el volt rontva vidám Karácsonyuk, hogy még most is szinte boszankodva gondoltak rá vissza. Ok ketten csak úgy félig-meddig tudták, mi történt, de éppen ezért boszankodtak.

Már több év óta laktak a félreeső kis faluban, hol szüleiknek kiesike birtokuk volt. Szükséget éppen nem szenvedtek, de a jó szülőknek néha bizony gondot okoztak a gyerekek és a nagyobb kiadásokat csak úgy tudták teljesíteni, hogy

időnkint segítséget kaptak a fővárosban élő gazdag rokonuktól, Teréz nénitől. Hálával tartoztak neki, de az igazat megvallva, mégsem valami nagyon szerették, ennek pedig Teréz néni volt az oka. Gazdagságára büszke nő volt, ki nem igen szeretett senkit és ha jót tett rokonaival, hát csak azért tette, mert röstelte volna, ha az emberek azt mondják, hogy elhagyja szegény sorsu rokonait. Szeretni azonban nem szeretett senkit, szigorú, dölyfös volt mindenkihez s persze azt érte el vele, hogy őt sem szerette senki.

A gyermekek inkább csak úgy hírből ismerték és tréfából ijesztgetni szokták volt vele egymást, mint valami vasorru bábával és addig-addig emlegették, míg egyszer csak eljött, ha nem is maga, de az ijesztő levele. Azt írta a gyermekek szüleinek, hogy kissé beteges, aztán unatkozik is egyedül, mert nincs senkije, csak a cselédek vannak körülötte; azt kívánja tehát, hogy a nagyobb leányok közül valamelyik jöjjön hozzá. Hogy melyik, azt a szülők határozzák meg, neki mindegy. A koesi holnap indul érte.

Pedig jobb lett volna, ha ő határozza meg, mert a jó szülők ugyancsak meg voltak akadva. A néni kívánságát megtagadni nem lehet, az nagy hálátlanság lenne. De melyik gyermeküket adják oda? Akármelyikre gondoltak, egyikről sem akartak megválni.

—Meggérdezzük tőlük maguktól, melyiknek volna kedve elmenni: szólt az apa.

Este, mikor mindnyájan együtt voltak, meg is kérdezte. Nagy csönd lett, senki sem felelt. Jó idő múlva megszólalt Ödön nagy bátran:

— E
Nev

—
Épen így
Meg
megszólal

— K
igen lehet
rólam. Il
kának na
hát elmeg

Mar
arcsa sá
mondta e
tek. Ma
mindnyá
denkit vi
val, vigsá
a mama
közt ő a
ban szüle

—
a mama.

Meg
apa soha

—
Mariska
lesz-e ele
leányom

Ma
hogy tud
dag rok
nagyon
élnie sz
mondta

—
leim. Le

—
Különb

— Elmegyek én, nem félek tőle.

Nevettek rajta.

— Az igaz, te kellenél csak oda!
Épen ilyen Vad Laczira van szüksége.

Megint hosszú csönd lett s végre megszólalt Mariska:

— Kedves mama, azt hiszem, nem igen lehet másról szó, csak Ilonkáról vagy rólam. Ilonka nem mehet, mert mamácskának nagy szüksége van rá. Hát ... hát elmegyek én.

Mariska hangja kissé reszketett, arca sápadt volt, de azért nyugodtan mondta el szavait. Szülei szinte elrémültek. Mariskát adják oda! Hiszen ez mindnyájoknak a kedvence. Ő tett mindenkit vidámmá a házban kedves jóságával, vigságával. Aztán ő el sem tudna lenni a mama nélkül, mert valamennyi testvér közt ő a leggyöngédebb, ő simult legjobban szüleihez.

— Nem, téged nem cserztek, szolt a mama.

Megint elesöndesedtek, de aztán az apa sohajtva mondta:

— És mégis úgy kell lennie, amint Mariska mondta. Neki kell elmenni. De lesz-e elég erőd és bátorságod, kedves kis leányom?

Mariska már elég nagy leány volt, hogy tudja, mivel tartoznak szülei a gazdag rokonnak; azt érezte ugyan, hogy nagyon szerencsétlen lesz, ha távol kell élnie szeretett szüleitől, de azért bátran mondta:

— Legyetek nyugodtak, kedves szüeim. Lesz eröm és bátorságom.

— Akkor hát ebben maradunk. Különben ne félj, édes leányom, ha nem

lesz kedvedre, nem maradsz ott. Kikötöm, hogy egy esztendőre még a nénihez. Egy esztendő múlva okvetlenül haza jössz látogatóba és ha nincsen kedved visszatérni, hát nem is fogsz visszatérni, akármit csinál is Teréz néni.

— No de legalább még Karácsony estéjét vígan töltjük együtt, szolt Ödön.

Karácsony estéje épen másnap következett és még nagyobb készüléteket tettek rá, mint máskor. Este mindnyájan a szépen kivilágított templomba mentek istentiszteletre s épen a templom kapujába értek, mikor nem messze a holdvilágtól, hótól csillogó uton hintót pillantottak meg. (Lásd a képet az 53. lapon.) A hintó egyenesen az ő házuk felé tartott.

— Ez bizony talán már érted jött, szolt Gizike Mariskához.

Mariska kissé összeresztent, de aztán bement a templomba.

— Majd megtudjuk, ha hazatérünk, mondá.

De Ödönnek nem volt nyugta, a kocsihoz szaladt és nem sokára megvitte a hirt a templomba.

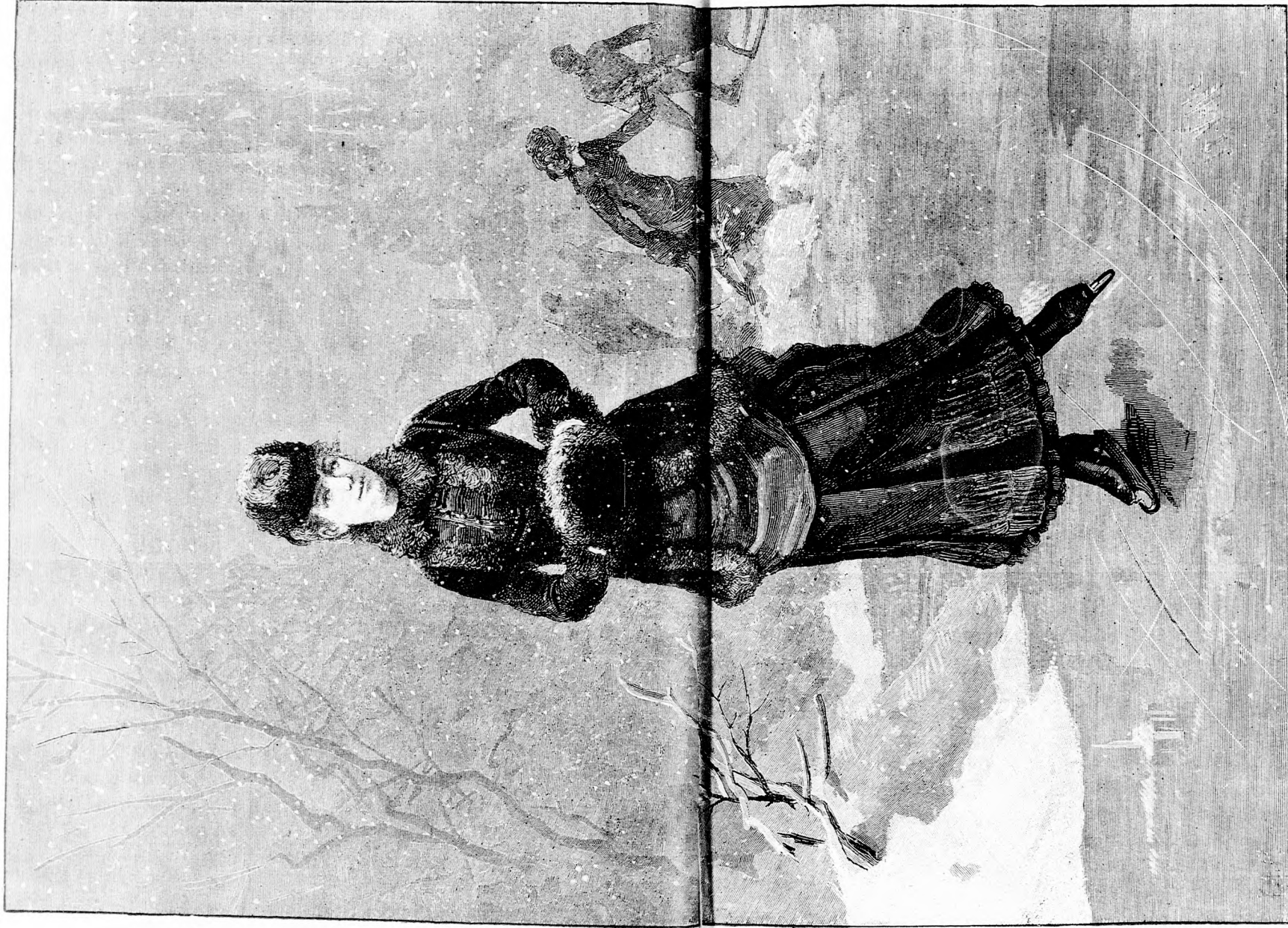
— Csakugyan az, sugta. Holnap menned kell, valami öreg eseléd jött érted.

Szomoruan telt azután el a máskor vig este. A karácsonyfában senkinek sem telt kedve, játék sem kellett senkinek, mikor látták, hogy Mariska bizony csak nagy nehezen bírja elfojtani könnyeit. Aztán pakoláshoz fogtak. Az apa, mikor a sok szomorú arcot látta, maga is majdnem könyezett, de csak biztatta őket:

— No, se baj! Esztendőre annál vigabban leszünk együtt, mert kikötöttem.

(Folytatása az 58. lapon.)

JÉG HÁTÁN.

ELEINTE úgy bicegtem!
 Nem tudom meg, azt hittem,
 Bátyám és écsém karjára
 Támaszkodtam — de hiába!

De két hete sincsen talán,
 Állok a magam vastalpán,
 Nem csak állok: iríngállok,
 Mint a madár gyorsan szálltok.

(Folytatás az 55. laphoz.)

hogy mához egy esztendőre itthon kell lennie.

Másnap Mariska elutazott.

Azóta több mult egy esztendőnél és Karácsonyra hiába várták haza Mariskát. Azt írta, hogy nem jöhet. Azután még egy pár hét mult, míg végre izent, hogy most már haza mehet. Az apa tehát elment érte és most végre megint itthon volt. Nagyot változott egy esztendő alatt, megnőtt, arca kissé kevésbé volt piros, mint mikor itthon élt; jó kedvét nem veszítette ugyan el, de mégis kissé komolyabb volt, mint hajdan. És mert az utazástól elfáradt, korán lefeküdt, nem is beszélt sokat ez este.

A szülők még fenmaradtak s az apa így szólt a mamához:

— Attól tartok, Mariska nem fog itt maradni nálunk, hanem vissza fog kíváncozni a fővárosba.

— Hogyan? Hát azt hiszed, hogy a gazdagság, melyben a néninél élt, elfordította tőlünk a szívét?

— Nem tudom... de úgy láttam, hogy nagyon nehezen váltak meg egymástól. Ez a kis leány megbabonázta azt a gögös, kemény Teréz nénit. Képzeld csak: a néni valósággal sirt, mikor bucsuztak; aztán meg igazán könyörgött nekem, hogy csak ne idegenítsük el tőle Mariskát.

— No's azt szeretem, mert ebből azt látom, hogy Mariska megszerettette magát. De azért ha majd választania kell, mégis csak itthon marad ő nálunk.

Másnap Mariska kipakolta a nagy ládákat, melyekre testvérei olyan kíváncsiak voltak. De bizony csalódtak, még

pedig kellemesen, mert a Mariska holmija volt a legkevesebb, de igen is sok mindenféle szép holmit hozott mindenik testvéreinek ajándékba a nénitől.

A mama kissé meglepetve mondá:

— Valóban nem hittem, hogy a néni ilyen figyelmes és bőkezű lesz. Csak azt esodálom, hogy irántad olyan fősvény volt. Hiszen nem igen vagy úgy ellátva drága ruhákkal, mint valami nagyvárosi leány.

— Nem ám, felelt Mariska vidáman. A néni mindig unszolt, mindig akart nekem vásárolni holmi drága szép ruhákat, ékszereket, de én nem akartam, mert nekem sem illik több, mint testvéreimnek.

— Kedves, jó gyermek vagy, szólt a mama s megölelte Mariskát. És igazad is volt, mert úgy sem vehetted volna hasznát a czifra holminak itt a mi szegény falunkban, a hol megint élni fogsz.

Mariska szeliden, komolyan nézett a mamára.

— Kedves mamácskám, mondá aztán, nem maradok itt, visszatérek a nénihez.

— Visszatérsz! Hát inkább vagy nála mint szüleidnél?

Mariska könyezve ölelte meg anyját s gyöngéden mondá:

— Oh ne hidd azt, édes jó mamácskám! De vissza kell térnem, a szegény néni olyan szerencsétlen lenne. Karácsonyra is azért nem jöttem haza.

A mama ezt nem értette, Mariska meg, bár okos leányka volt, nem tudta egészen jól megmagyarázni. Pedig egyszerű volt az egész dolog.

Mikor Mariska először odaért a nénihez, pár napig kissé hidegen beszél-

tek egymással. A néni szokása szerint szigorú és büszke volt, Mariska meg, aki különben is busult szülei után, félt a szigorú nénitől. Lassanként azonban a kis leány visszanyerte vidámságát, aztán megpróbálta, nem lehetne-e néha Teréz nénit is megnevettetni. Eleinte nehezen ment, de aztán napról napra jobban megszerették egymást. A kis leány olyan figyelmes, gyöngéd és kedves volt, hogy mire egy pár hét múlt el, a néni már nem tudott megenni nélküle; ha csak egy-két óráig távol volt tőle, már nyugtalanzkodott. Nem volt többé az a kevély, parancsoló asszony, mert végre talált valakit, akit szeretett. Mariska pedig mindig arra gondolt, hogy szüleivel a néni mégis sok jót tett, ő ezt most meghálálhatja, tehát a hol csak lehet, örömet szerez a néninek.

Nagyon szépen ment ez így egészen addig, míg nem az az idő közeledett, hogy Mariskának haza kellett menni. Ekkor Teréz néni mindinkább elszomorodott, nem bírta elviselni a gondolatot, hogy újra oly szeretetlenül, magányosan éljen, mikor oly boldog volt e kedves, vidám leánykával. És végre meg is mondta Mariskának:

— Tudom, boldogabb lennél szüleidnél, testvéreidnél; de jöjj vissza. Én már öreg vagyok, talán nem is élek sokáig, áldozz nekem néhány esztendővel életedből. Meghálálom szüleidnek, testvéreidnek; gazdag vagyok, majd gazdagokká teszem őket. Érettök megteszed, tudom; neked magadnak hiába ígérnék kincset, gazdagságot.

És Mariska, bár titkon sokat sirt miatta, megígérte, hogy vissza fog térni.

És mikor Teréz néni kérte, maradjon nála a szent Karácsony estéjén, ne hagyja ekkor magára, ezt is megtette és azért ment csak később haza. Otthon pedig nem mondott egyebet, csak hogy vissza akar térni a nénihez.

Szülei belenyugodtak s testvérei sem bosszantották többé azzal, hogy nagyvárosi kisasszony szeret lenni, mert látták, hogy Mariska a régi kedves, jó testvér. Örültek mindnyájan a boldog együttlétnek, csak Mariska sirt néha titokban, mikor arra gondolt, hogy nemsokára ismét bucsuznia kell. Már meg is írta a néninek, mikor megy vissza.

Gyorsan teltek a napok, a gyermekek szánkáztak, korcsolyáztak, este pedig a szobában együtt olvasgattak és csevegtek. Egy este, mikor így együtt voltak, nagy meglepetésökre kopogás hallatszott az ajtón. Ki jöhet ilyenkor látogatóba?

Az ajtó megnyílt s egy komoly arcú öreg nő lépett be. (Lásd a képet a 60. lapon.)

— Teréz néni! kiáltá Mariska meglepetve.

— Igen, én vagyok kedves lányom! De ne ijedj meg, nem azért jöttem, hogy még előbb elvigyelek, mint a hogy meg-egyeztünk. Egy kis beszédem van szüleiddel, talán örülni fogsz neki.

A másik szobában az öregek aztán bezárkóztak s a mit a néni mondott, ez volt:

— Nagyon önző voltam, mikor el akartam tőletek ragadni legkedvesebb gyermekteket. Akkor éreztem ezt, mikor most nélküle voltam, egymagamban szomorkodtam. Eszembe jutott, hogy ti

mennyit busultatok a kedves jó leányka után. Aztán meggondoltam, hogy lehet

ezen segíteni, még pedig igen egyszerűen. Ezentul együtt fogunk élni, egy családot

...KOMOLY ARCZU ÖREG NŐ LÉPETT BE. (Lásd az 59. lapon)

fogunk képezni, ti mindnyájan hozzám jöttök. Ha én boldog vagyok, tartozom nektek azzal, hogy titeket is boldoggá

tegyelek. De azt megmondom, hogy Mariska különösen az én leányom lesz. Az ő kedves jóságának köszönhetjük mindnyá-

jan, hogy ezentul vidáman. boldogan fogunk élni; ő kész lett volna magát fölláldozni.

Ugy lett, amint a néni mondta s most mindnyájan mint boldog család élnek együtt a fővárosban. A jó Teréz nénit mindnyájan szeretik. Mariska szüleinek nincs többé semmi gondjuk, maga Mariska pedig, bár mindenki dédelgeti, most is csak olyan kedves, nemesszívü, egyszerű leányka, mint előbb.

BETÜREJTVÉNY.

Van 4 a, 1 á, 2 e, 1 h, 1 i, 1 j, 2 l, 2 n, 2 ny, 1 r, 1 s, 4 t, 2 v, 1 z.

Ezeket a betűket a következő pontokra úgy kell rendezni, hogy a középső függélyes és vízszintes sor keresztet alkotva, egy szükséges tantárgynak a nevét jelentse. Az első sor egy betü, a második egy nélkülözhetetlen tápszere az embernek, a harmadik egy magyar mezőváros, a negyedik a föntemlitett tantárgy, az ötödik egy volt ellensége Magyarországnak, a hatodik egy nagyon hasznos érc, a hetedik megint egy betü legyen.

A „KIS LAP” PÁLYÁZATA.

A „Tél árny- és fényoldalai” czímen kiírt, és a T i t s c h Ida könyves díjával jutalmazott pályázatra beérkezett 92 dolgozat: 46 verses, 44 próza és 2 verses is, próza is.

Valamennyi munkát figyelmesen átolvasván, és értéköket úgy magukban, mint egymáshoz való arányukban megmértvén, a kitűzött díjra legérdemesebbeknek ítéltém a

VAJDA ZOLTÁN

munkáját.

A tárgyat nem meríti ki ugyan teljesen; de igazán rajzol, s versei jól perdülnek. Merek neki szép jövőt jósolni, ha úgy folytatja, mint a hogy megkezdette.

Fölszólítom a nyertest, hogy pénteken déli 1 óráig a »Kis Lap« szerkesztőségében (»Athenaeum«, II. udvar, I-ső emelet) jelenjen meg, hogy kezemből a jutalmat átvegye.

Maga a nyertes pályamü a következő:

A télnek fény- és árnyoldalai.

Eső esik: kedvetlen vagy;
Szél fú: sem valami jó.
De piros örömré pezsülsz,
Ha sűrűn esik a hó.

Gyermek-mese azt beszéli:
Angyal-párna kifakadt,
Az hullajtja reánk bőven
A pihéket, tollakat.

Ha akarom, lenge pihe —
Amint sűrűn hull a hó;
Ha akarom, fehér róza —
Avagy fehér pillangó.

De hát sokat ne tünődjünk:
Föl szaporán, gyerekek!
Gyurogassunk hólapdákat —
S most a gáton legyetek!

Két táborra oszoljunk szét!
Egyik innen, másik túl!...
S köztünk, roppant tüzeléssel,
A víg háboru kigyúl.

Pif, paf! — repül, zúg a golyó;
Zsupsz! a vezér elterült.
De a következő perczben
A hős ismét fölmerült.

S mert egyformán győzhetetlen
A két vitéz hadsereg:
Emlék oszlopul hó-embert
Gyurnak most a gyerekek.

Szép orrot faragnak neki,
Fület, szemet sorjába.
S beke-jelvény gyanánt dugnak
Nagy pipát a szájába.

Most a tóra koresolyázni!
Jó keményre megfagyott.
De kinek nincs koresolyája,
Az is jól mulathat ott.

Bele ültetjük a szánba:
S mint mesék szárnyas lova,
Véges végig a jég hátán.
Gyorsan repítjük tova.

Másnap reggel mily visitás?
Fölriadunk... Láng pírul!...
Vörösen verődik vissza
A házak falairól!...

Jaj, mi történt?... S mond nevetve
A belépő jó Misó
(A mi öreg udvarosunk) —
„Pörkölődik a hízó!”

Pompás! Este nagy torunk lesz.
Fris kolbász és hurka fris,
És közöttünk és velünk lesz
A kis árva Gyurka is.

Árva Gyurkát mind szeretjük,
Elhaltak jó szülei —
Tudom, hoz karácsonyfiát
A kis Jézuska neki.

Épen mához három hétre
Fog reánk derülni le
Szent Karácsony, a gyermekek
Legkedvesebb ünnepe.

Meg is értük; de leírni:
Mit küldött nekünk az Ég —
Leírni e boldog estét,
Az én tollam gyöngé még.

De hát valljon erősebbé
— Tulsó lapra menve át —
Találón rajzolni le
A tél sötét oldalát?

Útca-sarkon géمبرedő
Öreg embert, gyermeket,
Kiket elhagyott a jó sors,
El a hűség s szeretet?

Vagy fütetlen, dohos, nyirkos
Pinczelaknak szomorát?
Bölcső mellett virrasztgató
Szegény anya nyomorát?

Nem is ösmerem közelről —
Ugy beszélnek, s olvasom:
Szent egyletek, jó emberek
Könnyitének sorsukon.

Én is hozzá járulgotok,
Bár vagyonom nincs nekem;
De zsebpénzemnek egy részét
E jó célra szentelem.

Vajda Zoltán

13 éves, V. gymn. oszt. tanulója.

*Hogy a fiam saját munkája és
írása, bizonyítom. Vajda Károly s. k.
gózmalmi tisztviselő.*

*

*Ha egy 2. és 3. jutalommal rendel-
kezném, ezeket a két következő pályamun-
kának juttatnám.*

Elmult az ősz, beköszöntött a tél,
Hóruhát ölt a lehullott levél;
A föld szépen betakarja hátát,
Igy piheni ki a fáradságát.

Kis Jézuskánk születése napján
Gyermekeknek örömet hoz fáján,
Földiszíti ennek minden ágát,
Jóságukért így küldi áldását.

Hát még a szán és benne vidám nép,
Hogyan röpül vele két tüzes mén!
Azt hinnéd, hogy eltépik a hámot,
Vagy befutják az egész világot.

A tavon meg éles koresolyával
Sok vig fiu vágat gyorsasággal;
Hemzseg a nép, ropog a tó jege.
De a jó kedv nem törő dik vele.

Megérkezik a farsang is végre,
Bút, s bánatot eltemetünk véle!
Muzsika szól, tánczra kelünk rajta,
Jó kedvünk van! Huzd rá cigány, rajta!

De időnk zord, havat söpör a szél,
A fa ágán bús madár üldögél:
Elmereng a távol messzeségben,
Jótevő nap nem ragyog az égen.

Majd elröpül, de újra vissza jő,
Mert hóval van borítva a mező:
Nem találhat élelmet magának
Sem nem vihet éhező fiának.

Országuton zuzmarás fák között,
Vándor halad, télibe öltözött,
De a hideg nem jó ezimborája,
Fullánkjával szemközt rohan rája.

Künn esikorog s benn hideg szobában
Ül a szegény vékony ruhájában;
Fázik — ámde mégsem panaszkodik,
Silány sorsán némán megnyugoszik.

Majd eljön a viruló kikelet,
S örömmel üzi el a telet
Majd elhagyja a föld rideg ágyát,
Ha kinyugvá minden fáradságát.

Vásárhelyi Ilona.

*

Esik a hó, esik a hó,
Megérkezett a Tél apó, —
Fiu, leány mind kitódul, —
Embert rakni a fris hóbul.
Nini! . . . ott meg dobálóznak,
Van keleti hógombócznak —
Az ügyetlen hadd kapja,
Gyerünk ki a szabadba!

Le a szegről meleg bunda,
Ha ide benn már megunta,
Hát te régi két koresolyám —
Megfogott a rozsdá, talán?

Ne félj, ne félj; jöjj a jégre,
S mint az ezüst fény lesz végre!
Ej huj — szél fuj, ihajja,
Gyerünk ki a szabadba! . . .

Karácsonkor szánkót adtak,
Én biz hasznát veszem annak,
Fel-felmegyek a halomra . . .
S lecsusztatok jól robogva,
Ha megfázom, nem hiába
Ég a tűz benn a szobába! . . .
Csak mindig tél maradna,
Gyerünk ki a szabadba!

Csak a szegény nem megyen ki,
Mért is menjen? Dideregni?
Mező-réten dolog ninesen.
Hiszen hóval fedve minden,
Ninesen zöld lomb, ninesen virág —
Nines éneklő madár-világ,
Majd minden lesz tavaszra,
Akkor megyek szabadba.

Német Zsiga.

(Derwent, Bosnyákország.)

*

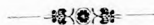
A prózai munkák közt is van egy-egy sikerültebb, de ezek közlését, mivel egyik sem emelkedik a verses művek fölé, nem engedő a szűken kimért tér.

A verses pályaművek szerzőiből dicsérettel fölemlítem a következőket: Katona Sándor, Weisz Béla, Bittó Pista és Gizella, Hubert testvérek, Arany Irén, Tóth Rezső, Pongrácz Imre, Arany Ákos, Ernst Miklós, Kubicsek Szabina, Jacobi Paula, ifj. Kállay Ubul.

A prózai művek szerzőiből említésre méltók: Stein Rezső, Arany Oszkár, Holzwarth Győző, Fodor Antal, Berkovics Irma, Oláh János, Kubicsek Szabina, Wallerstein Laura, Czecz Irén és Rozi, Jászy Oszkár.

Kelt Budapesten, 1884. január 24.

Forgó bácsi.

TALÁLÓS MESÉK.

Előbb veszen zöld ruhát, azután fehéret, ismét zöldet, azután vereset, azután kéket, akkor már jó.

*

A vak mikor lát?

Mikor lát?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXVI. köt. 2-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Császári trón.“

Helyesen fejtették meg: Poldini Emma és Lujza, Adamofszky Miczike és Péterke, Rottenbiller Margit, Schmidl Olga és Miklós, Szemenyei Ilonka, Andor és Kornél, Bartay Margit, Kövér Miklós, Oláh János, Polonyi Dezső és Lajos, Györy Ilona, Navratil testvérek, Oberschall Jolán, Weinreb Adél, Spitzer Klára, Schwartz Berta és Józsi, Lázár Nella, Radány Margit, Emmi és Jolánta, Szluha Margit, Szűsz Ilona, Balázs József, Schäffer Henrik, Héder István és Lajos, Kiczberger István, Láng Gabriella, Rakovszky Antal, Szokolovits Iván, Hönig Dezső és Jóska, Springer Flóra, Ungár Mimi, Wágner Bálint, Duchon Beatrix, Dirnbach Emilia és Malvina, Illés Ödön és Sándor, Zágler Irén, Zsitvay Laura, Schöffler Ottó, Künstler Malvin, Erber Irén, Neuländer Malvina, Szontagh Vilma, Stern testvérek, Szász Aladár, Deutsch Friderika, Lax testvérek, Strasser Valeria és Emma, Schunda Irma, Rausch Margit, Kövér Pálma és Gusztáv, Somogyi Ida, Elvira és Flóra, Deutsch Győző és László, Krausz Aranka, Szabó Lajos, Ödön és Jenő, Györfy Anna, Réthy Oszkár, Fisch Paula és Lajos, Unátyinszky Leona, Koren Matild és Jolánka, Kudelka Etelka, Szarvasi Dezső, Matekovics Andor, Faschó-Moys Marianne, Reichenstein Boriska és Berta, Muskó Adrienne, Huber Ödön, Kleeberg Ödön, Horváth Ilona, Szerena, (Micsoda Szerena? Van a »Kis Lap« olvasói közt sok. F. b.), Hubert testvérek, Mayer Adél, Grossmann Ilona, Paskusz Zsigmond, Bernáth Aladár, Kátai Gergely, Zeuner Amália, János és Gyula, Ofner Irma és Szidónia, Vasvári Margit, Gyulay Honóra, Kubicssek Szabina, Balogh Margit és Rózsi, Hegedüs Paula és Róza, Mitveg Ilonka, (sajátkezű írást kívánok. F. b.), Berger Vilma, Adél és Ede (kinek az írása? F. b.), Buchwald Etelka, Tószögi Imre,

Szilágyi Lajos, Nagy Irén, Komlós Artur, Klein Géza és Andor, Fischer Kornélia és Juliska, Krausz testvérek, Darányi Jánoska, Geduly Vilma, Maderspach Janka és Julka, Marton Pali, Hoffmann Géza, Löbl Simon, Paczauer Felix, Szinnyi Merse Felix, Korneth Ferencz, Vízner Máté, Kátai Gergely, Györgyházy Gyuri, Mársik Margit, gr. Forgách József, Waldhauser Ferencz, Falkenheim Ernő, Köves Emilke, Korbuly Imre, Csergő Erzsé és Bandi, Pongrácz Imre, Majthényi Leonie, Kaczvinszky József, Ernst Miklós, Wildmán Berta és Sándor, Wallerstein Laura és Margit, Sztonkay Évi és Ila, Szily Margit, Gulner Irma, Goitein Armin, Morgenstern Dezső és Mór, Klein Sándor, Róth Mariska és Heléna, Kállay Béla, Widder Andor, Eppinger Izidor, Lajos és Miksa, Czecz Irén és Rózi, Tomka Sarolta, Isépy Márta, Pannika és Andor, Goldmann Ida és Emil, Merza nővérek, Farkas Irma és Róza, Fodor Antal.

*

A »Kis Lap« XXVI. köt. 1-ső számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Freund Szidónia, Rozália és Sándor, Horváth Ilona, Kleeberg Zoltán, Matekovics Andor, Faschó-Moys Marianne, Kudelka Etelka, Fisch Paula és Lajos, Réthy Oszkár, Jaszenovics Izabella, Milecz Erzsike és Ilonka, Ofner Irma és Szidónia, Zeuner Amália, János és Gyula, Kátai Gergely, Komlós Artur, Klein Géza és Andor, Nádory Vilmoska, Fischer Kornélia és Juliska, Szinnyey-Merse Felix, Vízner Máté, Györgyházy Gyuri, Opitz Janka, Majthényi Leonie, Wildmán Berta és Sándor, Sztonkay Évi és Ila, Goitein Armin, Merza nővérek, Kállay Béla, Czecz Irén és Rózi.

A jövő számban Forgó bácsi postája lesz.

Jótekonyság.

A bölcsöde javára Mauritz Juliska 2 frt. — A már eddig kimutatott 268 frt 60 krral együtt 270 frt 60 kr.

*

Táncsics Mihály részére: Unger Gyula 1 frt 50 kr.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« jan. 23. számában.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.